

„Бохеми“ – ярко постижение на старозагорската оперна сцена

Донка Йотова

Двата поредни премиерни спектакли на операта „Бохеми“ от Джакомо Пучини, постановка на Старозагорската опера, разчувстваха публиката както с яркия и динамичен живот на сцената, където всеки момент с кинематографичен ефект се разгръщаха различни картини, така и с дълбоката драма на една любов. Персонажите – студенти, граждани, продавачи, войници, гризетките с лекото поведение, келнери и малчуганите от „Маргаритките“ пресъздаваха живия парижки живот отпреди 100 години.

Всичко това като концепция за общата визия е заложено от режисьора Огнян Драганов. При това той успява да извлече от самите артисти на сцената както колорита в играта на бохемите като специфична артистична природа, така и в статистите на сцената, които създават живи типажи от живота на улицата. Други са тоналностите в играта на влюбените Мими и Рудолф. Артистите на сцената не са само певци, те успяват да се превъплътят изцяло в своите герои.

Драматичният изказ в случая опира до първоначалната връзка между музиката и театралната същност на самата оперна творба на Пучини. Оттук и затрогващата игра на солистите, които дадоха по-особен емоционален акцент на оперната постановка.

Драмата на Мими бе съпреживяна от публиката и в двете изпълнения на тази роля – на Таня Иванова и на Беса Лугичи (Косово). И двете певици успяха да влязат дълбоко в преживяванията на главната героиня и да получат емоционалното съпричастие на публиката към това, което се случваше на сцената.

Диригентът на първия спектакъл Ивайло Кринчев с оркестъра даде превес на драматизма в музиката на Пучини, „изпълнена с бликаща експресия и сантиментална обагреност“. Точно тук може да се открие симбиозата между оркестъра и изпълнителката на централната роля Таня Иванова с тази сантиментална обагреност в изграждане образа на Мими от самата певица. Диригентът на Старозагорската опера италианецът Мауро Фабри на втория спектакъл омокоти звуковата палитра в полза на романтично-драматичното начало. Върху тази основа великолепният глас на Беса Лугичи не търсеше надмогване с оркестъра, а получи своята силно изявена линия. Тази конфигурация оркестър – глас изведе впечатлението за

подсъзнателна борба за живот, както и за силата на любовта в този впечатляващ по либретото персонаж.

В двете представления главните действащи лица бяха изпълнени от различни участници. Групите на солистите бяха подбрани в певческо и в артистично равновесие. Ролята на Рудолф в първия спектакъл изпълни Махайло Малафи (Украйна), който предаде на образа повече волност и очарование на младия човек. В останалите роли с подчертан артистизъм в играта участваха Валери Турманов, Теодор Петков, Ивайло Джуров и Александър Марулев. Тук Деси Стефанова в ролята на Мюзета разгърна не само своя певчески талант, но даде простор и на своята артистична природа. В другия спектакъл в ролята на Мюзета Елена Петрова постигна същата пламенност в парижанка, без която бохемският парижки живот не може. Тя също защити колорита в този образ. В групата на мъжете от втория спектакъл беше постигната атмосферата на парижката бохема с артистично майсторство в образите. В представлението участието на Петър Костов в ролята на Рудолф придаде друг колорит на неговата отдаденост на любовта към Мими и тревогата за нейната житейска съдба. Руси Ников, Иван Кабамитов, Пламен Кумпиков, Игнат Желев защитават режисьорската концепция за колорита в поведението на бохемите.

Хорът под диригентството на Младен Станев беше особено въодушевен във второ действие, в който детските гласове се вписаха в разнородната звукова палитра с много настроение. Самата публиката прие с възторг великолепие на този многолюден, но добре настроен гласов многозвучен инструмент.

В постановката богатството от сменящи се картини показва празника, панаира на парижкия живот. Безкрайно движещи се картини с тълпата, чийто живот пулсираше на сцената като пъстър калейдоскоп с парижаните, които умеят да живеят на мига. Тук уважаваната в Старозагорската опера художничка на костюмите Цветанка Петкова-Стойнова отново даде акцент със своята концепция и обогати с пъстроцветието на парижката тълпа сценичната картина.

За кинематографичния ход на действието заслуга има и румънският сценограф Каталин Йонеску-Арборе, който използва огромни пана със сюжети от градския пейзаж и архитектурата на Париж от времето на сецесиона. Но макар да се опира на класическата сценична декорация, неговите пана не стоят като заковани. Тук „разхвърляният“ живот на бохемите и техният житейски „непукизъм“ в мансардната стая може да бъде показан с врата и с останалото парче от стена около нея. Явно това е почерк на сценографа, който не се отказва от класическите декори, но търси значения в тяхното подреждане дори да са килнати на една страна. В ход е и

въртящата се сцена на операта, която дава визията на движещия се живот на хората от едно в друго пространство.

Спектакълът е подготвен с много внимание на всяка сценична картина, действие, артистично поведение с вложена предварително мисъл за най-добрия вариант в труппа с професионално обиграни таланти артисти и певци. Двете премиери на „Бохеми“ отгърнаха още един лист в майсторския напредък на таланти и щедър артистичен състав да работи не само за една постановка, а с всяка следваща да открива нови страни на певческото и артистично майсторство на труппата. Публиката свикна да посреща изяви на Старозагорската опера на сцената като запазена марка за високо професионално качество на това сложно и много специално изкуство.

Препечатано от в-к „Национална бизнес поща“, 16.04.2017.